

Sygn. akt IV CSK 408/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa G. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w Gdańsku
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Bank [...] Spółki Akcyjnej
w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 759/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa od powódki kwotę 1800,- (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Skarżąca jako wyłączną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku wskazała na naruszenie art. 417¹ § 2 k.c. polegające na „uznaniu przez sąd, że w badanym postępowaniu egzekucyjnym niezastosowanie przez sąd art. 1036 § 2 k.p.c. i nie pozostawienie na rachunku depozytowym należności przypadającej wierzycielowi hipotecznemu, którego wierzytelność nie była stwierdzona tytułem wykonawczym, nie stanowiło działania niezgodnego z prawem”, wywodząc w dalszej jego części wniosek *a contrario* z treści art. 1036 § 2 k.p.c., że nie pozostawienie należności na rachunku i wypłacenie jej wierzycielowi stanowiło oczywistą, rażącą i kwalifikowaną bezprawność. Aczkolwiek niewątpliwie trafnie przytacza skarżąca treść art. 1036 § 2 k.p.c., to wierzytelność przypadająca wierzycielowi hipotecznemu bezspornie została złożona na rachunku depozytowym zgodnie z art. 1036 § 2 k.p.c., zaś w podstawie faktycznej jako źródło szkody (art. 417 1 § 2 k.c.) zostało wskazane postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 21 kwietnia 2011 r. akceptujące pogląd, że prawidłowy jest warunek wypłaty kwoty objętej tą wierzytelnością, zabezpieczoną hipoteką kaucyjną, ograniczony do wskazania jej wysokości. Zagadnienie bezprawności dotyczyło zatem działania sądu na tym etapie postępowania i wymagało oceny zgodności z prawem jego stanowiska co do warunku wydania przedmiotu depozytu wierzycielowi - czy prawidłowe było

orzeczenie w zakresie warunku wskazania wysokości wierzytelności, czy też powinien być zastrzeżony warunek złożenia tytułu wykonawczego. Fakt wypłacenia wierzycielowi przedmiotu depozytu stanowić może jedynie o związku przyczynowym pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a ewentualną szkodą.

Uzasadnienie wniosku, poza wyżej przytoczonymi fragmentami oraz szeroko wskazanymi poglądami Sądu Najwyższego wykładającymi pojęcie przesłanki „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej”, nie zawiera żadnych innych argumentów jurydycznych, które mogłyby wskazywać na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Nie zawiera też wskazania na inne przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co usuwa spod kontroli Sądu Najwyższego zagadnienia prawne lub potrzebę wykładni przepisów związanych z kwestią określenia warunków wypłaty z depozytu kwoty pieniężnej objętej wierzytelnością zabezpieczoną hipoteką kaucyjną, której podstawą pozostawienia w depozycie był art. 1036 pkt 3 i § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy nie jest władny ani do zastąpienia strony procesu w określeniu przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani do poszukiwania za stronę argumentów na uzasadnienie wskazanej przesłanki.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1, 99 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).